

С. О. Євтушенко

Неґрі Ада



НЕґРІ АДА (Negri Ada; 03. 02. 1870, містечко Лоді, Італія – 11. 01. 1945, м. Мілан, Італія) – італійська письменниця. Член Королів. академії Італії (1940; перша жінка). Премії Дж. Міллі (1894) та Б. Муссоліні (1931). У міській школі в Лоді отримала диплом вчителя початк. класів (1887), учителювала. У цей період почала друкувати свої вірші в ломбардій. г. «Fanfulla di Lodi». Найбільшого визнання, як на батьківщині, так і за кордоном, здобули дві її перші збірки – «Fatalità» («Доля», 1892) і «Tempeste» («Буря», 1896), в яких вона висловила протест проти соц. несправедливості. Н. не цікавили новомодні тенденції, оскільки своє призначення вона вбачала в служінні простому люду. Письменниця віддавала перевагу громадян. мотивам, проте у її творчості зустрічається й стримано-спокійна пейзажна лірика (показовими є поезії «Промінь» та «Зів'ялі троянди» в перекл. М. Хмарки). Своєрід. візитівкою любов. лірики Н. стала, за словами О. Білецького, «уславлена й перекладена, здається, всіма європ. мовами поезія». Проте, як він зазначав, творчість Н. необхідно сприймати в «цілокупності, ансамблі, а не в окремих речах», що врівноважує баланс між банально-традиц. прийомами та вмінням авторки безпосередньо та емоційно-щиро, майже на інстинктив. рівні, відтворити як громадян., так і особистісні переживання. Н. продовжувала традиції своїх попередників, зокрема Кардуччі, послуговувалася такими усталеними в італ. літературі формами як сонет, терцина, олександрій. вірш, що спричинило вироблення т. зв. книжк. стилю, який доволі часто дисонував із провід. мотивами та образами її лірики. Мотиви самотності, реліг. містики стали основними в зб. «Esilio» («Вигнання», 1914), «Le solitarie» («Самотні», 1917), «Vespertina» («Вечірні пісні», 1930), їй належить автобіогр. роман «Stella mattutina» («Ранкова зоря», 1921; усі – Мілан) та ін. проз. твори. В укр. лектуру Н. увійшла насамперед завдяки статті Лесі Українки «Два

направлення в новейшій італійській літературі (Ада Негри і д'Аннунціо)» // «Жизнь», 1900, т. 7. Наук. значення роботи укр. авторки, яка відзначала музичність поезії Н., пояснюється вдалим використанням порівнял. методу, завдяки якому її творчість проаналізована в контексті осн. тенденцій у літературі тогочас. Італії. Деякі вірші Н., окрім Лесі Українки та М. Хмарки, переклали П. Грабовський, В. Самійленко. 1919 у Києві в перекл. В. Шулятікова видруковано кн. «Стихотворенія», 1931 у Харкові – «Вибрані поезії» Н., ред. якої та автором вступ. статті «Ада Негрі» виступив О. Білецький. Окремі вірші Н. вміщені в кн. «Передчуття» (К., 1979).

Рекомендована література

1. Ватсон М. Ада Негри: Крит.-биограф. очерк. 2-е изд. С.-Петербург, 1903;
2. Две поэтессы народного горя (Ада Негри и Мария Конопницкая). С.-Петербург, 1906;
3. Білецький О. Зібрання праць: У 5 т. Т. 5. Зарубіжні літ.-ри. К., 1966;
4. Українка Леся. Два напрямки в новій італійській літературі (Ада Негри і д'Аннунціо) // Українка Леся. Збір. творів: У 12 т. Т. 8. Літ.-крит. та публіцист. ст. К., 1977;
5. Євтушенко С. Провідні мотиви лірики Ади Негрі // Синопис: текст, контекст, медіа. 2013. № 2.

Бібліографічний опис:

Неґрі Ада / С. О. Євтушенко // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2021. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-72803>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).